

der selvfølgelig også, at vi sikrer, at der er en beslutningskraft ude lokalt.

Samtidig vil jeg sige til hr. Morten Bødskov – fru Anne Baastrup var også inde på det – at rigspolitiets fremtid altså ikke er endeligt afgjort med det her lovforslag. Vi har i forbindelse med forberedelsen af lovforslaget spurgt Politimesterforeningen om, hvilke opgaver man med det samme kunne flytte ud, altså centralt fra rigspolitiet og decentralt ud til kredsene. I første omgang er buddet, at de godt 300 mand, som lovforslaget her lægger op til, kan flyttes ud umiddelbart.

Men vi stopper ikke der, og det er en bekræftelse både til hr. Morten Bødskov og fru Anne Baastrup. I min optik forventer jeg, at koncernledelsen, når den på et tidspunkt bliver sat og politidirektøren er udnævnt, løbende tager stilling til, om der er flere opgaver, der med held kan placeres ude lokalt.

Problemet er bare i dag, at politikredsene er alt for små, og derfor magter de ikke at tage ansvar for at løse nogle opgaver, men jeg tror, at de nye, store, stærke politikredse med 800 medarbejdere vil få blod på tanden med hensyn til at få flere og flere opgaver flyttet ud lokalt, og det sætter lovforslaget ingen begrænsninger for. Men jeg synes, det er vigtigt at få sagt, at det er noget, som både regeringen og regeringspartierne har drøftet meget indgående.

På domstolssiden fremhævede hr. Morten Bødskov, at man i hovedtræk støtter op om lovforslaget og er glad for, at retssikkerheden bliver styrket, men at man meget gerne vil se på, om retskredsene, afdelingskontorerne og den lokale forankring er tilstrækkelig.

Også her vil jeg gerne fremhæve, at jeg absolut er indstillet på, at vi sikrer os, at det her ikke bliver meget voldsomt belastende for almindelige mennesker. Det er noget, som mange har rejst efterfølgende, og som både Dansk Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten har været meget optaget af.

Først vil jeg sige, at jeg tror, at vi alle sammen må være enige om, at det er lige så vigtigt på domstolssiden, som det er på politikredssiden, at vi har bæredygtige enheder. Vi kan ikke begynde at tale om et retsvæsen, hvor man har en A- og en B-retskreds, og hvor man nogle steder har den flotte model med mange udnævnte dommere, med flerkollegial behandling, med flerdommerbehandling, og andre steder har en lille retskreds, hvor man ikke har de muligheder.

Udgangspunktet må være, at borgerne får den samme høje kvalitet overalt i landet.

Når det er sagt, betyder det jo ikke, at det er alle sager, der nødvendigvis behøver at blive behandlet på hovedtingstedet. Men det er altså vigtigt for mig at holde fast i, at retskredsene skal være bæredygtige.

Når det gælder de ting, der med stor sandsynlighed vil kunne klares lokalt mange steder, f.eks. på et kommunekontor, er jeg absolut indstillet på under udvalgsbehandlingen og i de forhandlinger, som Folketingets partier også vil blive indkaldt til, at vi arbejder videre med at videreformulere de bemærkninger, der allerede er i lovforslaget, om at sikre, at sager kan håndteres lokalt. Her tænker jeg typisk på fogsedsager, skiftesager, notarforretninger og andet, som sagens kan foregå på kommunekontoret. Det mener jeg at der er god mulighed for, så det må vi diskutere med hinanden i forløbet.

Det betyder, og det har særlig fru Anne Baastrup spurgt meget ind til undervejs i den her førstebehandling, at vi må erkende og blive enige med hinanden om, at vi på nogle områder kan sige til borgerne: Her får du ikke særlig langt til domstolene, hvis det er skiftesagen, eller hvis det er fogsedsagen, for her kan vi lave lokale løsninger.

Kl. 19.25

Men på andre områder, når det f.eks. gælder de store nævningesager, store civile sager, må alle være forberedt på, at man har lidt længere vej. Det er jo de færreste almindelige borgere, der nogen sinde bliver involveret i sådan en proces, og jeg tror, at den almindelige borger er mere optaget af hensynet til egen retssikkerhed og høj kvalitet i de store sager end en kilometerafstand.

Med frygt for, at det måske kan virke en lille smule, som om jeg vil trække debatten lidt ned, synes jeg godt, man kan drage en parallel til sundhedssystemet:

Hvis det, man har behov for, er et besøg hos den praktiserende læge eller en mindre, ukompliceret behandling, synes vi alle sammen, at det er dejligt, at man ikke skal fragte sig så langt, at der er kort transporttid for at få den ydelse. Men hvis det er den store hjerteroperation, hvis det er de store ting, man skal igennem, som ofte kun sker en gang i ens liv, kan alle se det fornuftige i, at man går til det sted, hvor ekspertisen og kompetencen er størst.

Det er vigtigt for mig at få sagt det i dag for ligesom at få signaleret, at regeringen ikke mener,